

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Petri Danielis Huetii Demonstratio Evangelica

Huet, Pierre Daniel

Parisiis, 1679

VII. Refelluntur argumenta Adversariorum. Primum argumentum.

urn:nbn:de:hbz:466:1-16260

1st. Joh. 14. 23. Eccli. 4. 18. Eccli. 11. 10. 1. Tim. 6. 9. Luc. 11. 19. Eccli. 11. 18, 19. Matth. 19. 17. Eccli. 15. 16. Luc. 16. 9. Eccli. 29. 15. Rom. 9. 21. Eccli. 33. 13.

mana est istius ex Ecclesiastico: Qui diligunt Dominum, conservabunt viam illius. Confer illud ejusdem: si dives fueris, non eris immunis a delicto, cum hoc Pauli ad Timotheum: Qui volunt divites fieri, incidunt in tentationem, & in laqueum Diaboli, similia esse dices. Item hoc Lucæ: Dicam anima mea; Anima, habes multa bona posita in annos plurimos: requiesce, comede, bibe, epulare. Dixit autem illi Deus, Stulte, hac nocte animam tuam repetunt, quæ autem parasti, cujus erunt? nonne interpretatio est horum Ecclesiastici: Est qui locupletatur parce agendo, & hac est pars mercedis illius, in eo quod dicit, Inveni requiem mihi, & nunc manducabo de bonis meis solus; & nescit quod tempus prateriet, & mors appropinquet, & relinquat omnia aliis, & morietur. Cum dixit Mattheus: Si vis ad vitam ingredi, serva mandata: nonne istud Ecclesiastici videtur expressisse: Si volueris mandata servare, conservabunt te? Cum dixit Lucas: Ego vobis dico, facite vobis amicos de mammona iniquitatis, ut cum defeceritis, recipiant vos in aeterna tabernacula: numquid videtur respexisse clausulam hanc Ecclesiastici: Conclude elemosynam in corde pauperis, & hac pro te exorabit ab omni malo? Prodit etiam istud Pauli ad Romanos: An non habet potestatem figulus luti, ex eadem massa facere, aliud quidem in honorem, aliud vero in contumeliam, ex illo Sirachidæ: Quasi lutum figuli in manu ipsius, plasmare illud & disponere; sic homo in manus illius qui se fecit.

Eccli. 4. 16. Clem. Confl. Apost. libr. 7. cap. 11. Reseruntur argumenta Adversariorum. Primum argumentum.

Quod si aliorum Scriptorum conquiramus testimonia, ex iis quoque Libri hujus vetustatem arguemus: verba quippe hæc Barnabæ ex Epistola Catholica: μη ζήσῃς ὡς ἰσὴρ τὸ λαβὴν ἀπὸ τῆς γῆς, ὡς δὲ τὸ δουλεῖν σωτῶν hæc ipsa sunt Sirachidæ: Non sit porrecta manus tua ad accipiendum, & ad dandum collecta. Extant hæc eadem in Clementis Apostolicis Constitutionibus, in quibus alia plurima reperire licet indidem deprompta, & nonnulla quoque in Ignatianis Epistolis.

VII. Jam vero expedita est argumentorum, quæ ex contraria parte opponi possunt, & parata solutio: istius puta, quod Hieronymi subministrabit auctoritas, Salomonem Libri hujus auctorem esse præcisè negantis, cum in Præfatione in libros Salomonis, tum præcipue in Commentariis ad nonum caput Danielis. Nempe ad Libri concinnatorem respexit, qui Sirachides fuit, ac etiam auctor dici potuit; perinde ut Stobæum Eclogarum suarum auctorem merito dicimus, & ut domus opifex censetur is, non qui materiam cædit, aut cæmenta tandit, sed qui hæc aliunde subministrata ordine collocat, & suis quæque locis ad condendam domum disponit; ita sententias à Salomone fere excogitatas, sic tanquam cæmenta ac materiam collegit Jesus Sirachi filius, & in ejus quo utimur operis fabricationem digessit. Qua de causâ, opinor, idem Hieronymus Ecclesiasten interpretans, cum Ecclesiastici testimonio uteretur, Salomonem testem citare se professus est.

Secundum argumentum. Druſ. in Eccl. Prol. 1. Epiph. De pond. & mens. Joh. Dam. De orth. fid. libr. 4. cap. 18.

VIII. Ad id autem quod legitur in Prologo ἀνεργάφῃ, qui, ut dixi, ex Athanasiana Synopsi descriptus est, Jesum Sirachiden, cujus nomen hic Ecclesiastici titulus præfert: σοφία Ἰησοῦ υἱοῦ Ἰσαχ, Sapiaientia Jesu filii Sirach, nepotem ipsum esse, respondere possumus, Prologo huic eatenus esse credendum, quatenus verum dicit, quod jam olim respondit Johannes Druſius. Pari responsione excipiemus Epiphanium, cujus hæc sunt verba: ἢ τὸ Ἰησοῦ τῆ υἱοῦ Ἰσαχ, ἐνεργῶν δὲ τῆ Ἰησοῦ, τῆ καὶ τῶ σοφίῃς ἑβραϊκῆς Ἰσαχίδης, ἢ ὁ ἐνεργῶν ἀπὸ Ἰησοῦ ἐπιλυσιδῶτος ἐκδιδῶν Ἰσαχίδης. Quæ est Jesu filii Sirach, nepotis Jesu, qui Sapiaientiam scripsit Ebraice, quam nepos ejus Jesus interpretatus Græce conscripsit: & Damascenum, qui nec aliter videtur sensisse. Idem nos olim, re minus explorata scripsimus alibi, ut nostra etiam nosmet vineta cædamus: nunc vero Scholiaste Ebraici libri Ben-Siræ auctoritatem sequimur, qui nepotem Sirachidæ Josephum appellat. Synopsæ autem Auctori, aliisque, causæ fuisse videtur ambigua Libri inscriptio, cur Interpretem nepotem avo cognominem fuisse putarent: cum enim legissent in Libri lemmate: σοφία Ἰησοῦ υἱοῦ Ἰσαχ ἀνεργάφῃς, uti nunc quoque habet Vulgatæ editionis titulus: In Ecclesiasticam Jesu filii Sirach Prologus, id ita acceperunt, quasi sensus esset, Jesu filii Sirach Prologus in Ecclesiasticum: cum potius id sibi velit, Prologus in Ecclesiasticum Jesu filii Sirach, atque ita interpungenda Græca sint, σοφία Ἰησοῦ υἱοῦ Ἰσαχ, tum adjecta Ἰσαχὶ subjici debeat, ἀνεργάφῃς. Cæterum & Auctor, Synopsæ, & Epiphanius, & fere quicumque nepoti, Jesu Sirachidæ nomen fuisse censent, avo tamen Libri lucubrationem ultro concedunt. Addit Prologi hujus ἀνεργάφῃς Scriptor, mortuo Jesu avo, cum ad summam Libri perfectionem aliqua etiamnum curatura desideraretur, id nepotem præstitisse: quod eatenus ab eo factum concedo, quatenus id interpretis fides pati potuit, uti ex vulgato altero Interpretis ipsius Prologo intelligitur. Ex opinione autem falso præcepta, Sirachiden esse nepotem, non avum, sequi necesse fuit hanc alteram, nepotis esse Orationem toti operi subjectam, ut quam Jesu filio Sirach titulus adscribat.